

Kapitola **první**

Šumava se ještě utápěla v ranní mlze, ale slunce již místy proráželo mléčný opar a slibovalo další krásný a teplý den. Dobré počasí ten rok vydrželo až do začátku září a blížící se podzim se prozatím hlásil jen více barvami v korunách stromů. Ve vzduchu bylo cítit houby a také vůně sena, čekajícího na lukách na svoz.

Za bývalým statkem, ležícím v lůně lesů jihovýchodní Šumavy, se páslo několik ovcí společně se srnami, které každou chvíli zdvíhaly ostražitě hlavu. Tento bohem zapomenutý kraj jako by vypadal ze stránek Klostermannových románů.

Krátce po půl sedmé se otevřely dveře starého venkovského stavení. Muž, který vyšel na dvůr, vypadal jako typický vesničan. Jeho oblečení napovídalo, že mu na názoru případných pozorovatelů příliš nezáleží. Zmačkané triko, krátké kalhoty s našitými kapsami a nedopnutým zipem na poklopci ani staré kožené sandály se sešlapanou patou zcela jistě nepatřily mezi poslední výkřiky módy. Názory ostatních ho však nezajímaly, neboť se takto cítil dobře. Lesku života horních deseti tisíc, drahých aut, smokingu i přehršle společenských událostí si dávno užil a dobře věděl, že není o co stát. Za nic na

světě by nevyměnil život na této samotě. Přinášel mu vnitřní klid a mír. Dvě slova, která v jeho dřívějším životě ztratila svůj význam. Nyní jej opět našel.

Nejprve se rozhlédl po dvoře, pak krátce vzhlédl k obloze s prvními, zatím malými kousky azurového nebe a spokojeně pokýval hlavou. Usedl na zápraží, na lavici vedle sebe položil hrnek horké silné kávy a vylovil z kapes cigarety. Obřadně si zapálil a vdechl do plic první doušky kouře.

K jeho nohám ulehl starý, věčně ospalý pes, který svou přítomností jen dokresloval dokonalou atmosféru spokojenosti. Jeho pán pomalu střídal doušky černého moku s dýmem cigarety. Nikam nespěchal.

Tomáš Král vypadal na šedesát let. Jeho postava a široká ramena sice dávaly tušit značnou sílu, hnědé triko však jen špatně zakrývalo nejméně patnáct kilogramů váhy navíc. K dojmů vyššího věku přispívala téměř holá hlava lemovaná jen malými ostrůvky krátce zastřižených vlasů na skráních a také vrásčité, unavené oči. Ten, kdo Tomáše neznal, by ho nejspíš tipoval na spokojeného vesničana, který trpělivě počítá poslední roky do důchodu.

Ve skutečnosti byl Král o osm let mladší. Narodil se roku 1958 na Šumavě, Šumavu miloval a sem se také po kratších či delších přestávkách rád vracel. Malebný kraj a klidný život mu zde pomáhaly odolávat dlouhodobému stresu a napětí, které jeho poněkud dobrodružný život nezbytně přinášel. Všechno, čím si kdy prošel, prozrazovaly jen jeho smutné oči a hluboké vrásky kolem nich.

Dopil kávu a zapálil si druhou cigaretu. Nebyl nijak silný kuřák a mnohdy se stávalo, že to byly až do večera jeho jediné vykouřené cigarety. Záleželo to na okolnostech a povaze práce, kterou právě měl.

Dříve bylo součástí jeho ranního rituálu ještě čtení novin. Teď už je ale několik let nečetl, neboť jej dění v zemi i ve světě ponechávalo

chladným, navíc je k nim do malé osady stejně nikdo nevozil. V době internetu to již nebylo ani třeba.

Zvedl se a s prázdným hrnkem od kávy se loudal zpět do domu. Jeho pes ho oddaně následoval. Tomáš Král doplnil do konvice vodu a znovu ji zapnul. Pak vyndal ze skříně čistý šálek, pečlivě na jeho dno nasypal dvě lžičky rozpustné kávy a čtvrt lžičky hnědého cukru. Voda v konvici se začala vařit přesně ve chvíli, když se na dřevěném schodišti vedoucím do patra domu ozvaly kroky.

„Ahoj, miláčku. Jak ses vyspal?“

Ženě, která schoulená v dlouhém svetru a tak trochu ještě roze-spalá sestupovala ze schodů, bylo čtyřicet jedna let. Na rozdíl od svého muže však vypadala nejméně o pět let mladší. Byla ten typ drobných žen, které si svůj mladistvý hezký vzhled uchovávají hodně dlouho. Středně dlouhé tmavé vlasy měla vzadu sepnuty sponkou, což zvýrazňovalo její nádherně hnědé, hluboké oči.

Lenka byla Tomášova bývalá manželka. Přesněji řečeno, druhá bývalá manželka. Oba rozvody byly nezbytným důsledkem toho, že se Tomáš Král do fungujícího a spořádaného manželství příliš nehodil. Jeho osobní život byl jako horská dráha. Téměř pravidelně se střídala období relativně dobrá a šťastná s obdobími plným malérů, konfliktů a osobních proher. Časem se naučil brát každou takovou změnu jako nezbytný životní fakt. Zároveň však tím byl vždy znovu a znovu zaskočen. V životě zkrátka existují okamžiky, na které se připravit nejde.

Usmál se a postavil před ni její oblíbené kafe.

„Šlo to. I když určitě ne tak dobře jako ty, Lenko. Co máš dneska v plánu?“

Zamíchala kávu lžičkou a vypadalo to, že přemýšlí. „Dnes musím do práce, ale vrátím se kolem osmé, a když nebude nic hezkého v televizi, mohli bychom zajet třeba do kina. Jestli souhlasíš. A co budeš dnes dělat ty?“

Dělal, že také přemýšlí, i když oba dobře věděli, že jeho den byl v poslední době až banálně stereotypní. Práce na chalupě, vlastnoručně uvařený oběd, odpolední procházka se psem, znovu práce na chalupě a nakonec příprava nějaké večeře pro oba. Vaření bylo jeho milovaný koníček.

„No, ještě přesně nevím, ale nudit se určitě nebudu. Včera se tady zastavila nějaká blondýnka na kole a byla fakt kus. Jestli přijede zase, tak si s ní dám, samozřejmě než se vrátíš, společnou sprchu. Co ty na to?“

Přistoupila na tu hru a při odchodu do šatny jen tak prohodila: „Fajn. Ale nevyplácejte mi všechnu teplou vodu.“

Nebála se jiných žen. Věděla, že ji Tomáš miluje a že se na tom jen tak něco nezmění, pokud tedy nedojde zase k nějakému dalšímu nečekanému zvratu v Tomášově životě. Lenka Králová žila s Tomášem už patnáct let, počítaje dobu od jejich seznámení do současnosti. Mezi tím však byla období, kdy, jak říkala, nežili spolu, ale jen vedle sebe. Na taková období vzpomínala nerada a bylo úplně jedno, zda byla na vině Tomášova práce, alkohol, těžké deprese nebo snad i jiné ženy. Sama jeho špatná období jen velice těžko nesla a nejednou byla rozhodnuta bolestný vztah raději ukončit.

Před třemi lety mu dokonce pohrozila rozvodem. To když Tomáš trávil celé dny neznámo kde, vracel se a odjížděl zcela bez ohlášení, byl mrzutý a své zjevné starosti utápěl ve spoustě alkoholu. Po mnoha předchozích domluvách položila před Tomáše jednoho večera rozvodové papíry. K jejímu velkému překvapení je okamžitě podepsal. Byl to pro ni šok. Po dvanácti letech manželství vzal ten papír, jako by to byla složenka na předplatné novin, podepsal ho a zase na týden zmizel. O necelé dva měsíce později je soud v prvním stání rozvedl.

Tehdy si opět uvědomila, jak málo o něm ví. I v pěkných a opravdu šťastných chvílích jejich společného života bylo stále kus jeho soukromí, o kterém nikdy nemluvil a o jehož odhalení se přestala postu-

pem času pokoušet. Teď právě byla relativně šťastná a rozhodně netoužila po změně. O čtyřicet minut později před ním stála oblečená a upravená. Všiml si, jak jí to sluší.

„Tak pa. Už musím letět. Mám toho dneska moc.“

Letmo jej políbila, vyběhla před dům ke svému terénnímu automobilu, nastartovala a ještě mu krátce zamávala. Za chvíli její auto zmizelo mezi stromy. Osaměl. Tedy pokud nepočítal svého psa, který většinu dne stejně prospal. Nevadilo mu to. Býval rád sám. Umožňovalo mu to rozjímat při nějaké oblíbené práci nad věcmi, které v životě měl nebo mohl udělat jinak. A bylo jich zatraceně hodně.